

Verrast door wat zij zag, was zij diep aangedaan:
twee monsters inderdaad, hoewel 't geen monsters leken,
want daarom waren zij te schoon van lijf en leden.
390 Twee lieve wezens dus, van, wie men zou vermoeden
dat zij veeleer voor 't kwaad hun naaste zouden hoeden
dan hem met al het kwaad van d' aarde 't overladen.
In zo iets schoons moest toch ook goedheid kunnen aarden!
Het ene wezen nu lag kreunend op een bed,
395 zijn lijf door 't wespegift nog deerlijk opgezet,
het ander zat er naast, 't had lange, blonde haren
die golfdén op zijn rug zoals op zee de baren,
maar 't schokken van zijn lijf verraadde groot verdriet
en dat vooral ontging Reinettes ogen niet.

400 Was dat niet 't ogenblik om handlend op te treden
en hulp en troost te bién aan 't hulpeloze wezen,
te tonen dat het kruid geen kwaad was maar een zegen
en door zijn wondre kracht veel kwalen kon genezen.
Te zaam met Korenbloem en met de Engelwortel
405 betrad zij het verblijf van 't zo gevreesde monster,
maar sloeg nog eerst een kruis, zo voelde zij zich veilig,
want voor dit teken moest de duivel zelf ook wijken.

Kroontjeskruid

Euphorbia helioscopia

2

*Keer of wend me waar je wil,
richt mij naar jouw eigen gril,
ongestoord en altijd weer,
of 't je pijn doet ofte zeer,
neig ik steeds mijn aangezicht
telkens weer naar 't zonnelicht.
Jaag jij maar op aardse glans
en verknecht je heel en gans,
stikken zal je op de duur,
kennen nooit een zalig uur,
rijk in armoe, arm aan licht.
Uit het licht is alles duister,
in het licht wordt alles luister,
daarom hou 'k van 't zonnelicht.*

'k Weet dat jý mij duivels noemt,
reuk en smaak van mij verdoemt
om het sap dat uit mij welt
of omdat een heks mij melkt.
Nooit hek ik mij willen prijzen,
toch kon ik veel dienst bewijzen:
jonge wratten deed ik kwijnen,
eksterogen snel verdwijnen.
Schen-Nung, eens Chinese keizer,
kon reeds, maar hij was ook wijzer,
rubber, hars en eiwit, zuren
uit mijn room-wit sapje puren.
Is jouw tijd dan toch zo dom!
Draai je snel naar 't licht weerom.

Lieve-Vrouwbedstro *Asperula odorata*

4

*Lag in 't stro een os te dromen...
in de lucht een vreemd geschal,
even gaan zijn ogen open:
vage schimmen in zijn stal
en een man ziet hij bereiden
van wat stro een legerstee.
Roept een vrouw daar niet in pijnen!
O, hoe ak'lig klinkt haar wee.
Uit is plots het nare stenen...
Wat een geur het stro verspreidt.
Boven, door het dak vol reten,
enig mooi een ster verschijnt.
Duizend engelmondjes zingen
"Suza Nina, zoete nacht."
Trekt de os zacht aan zijn ringen,
richt de kop waar 't voer hem wacht:
op het stro een kindje lacht.*

Laat de os maar verder dromen
in dit simpel kerstverhaal
en laat mij de deugd u tonen
van mijn stro, in kruidentaal.
Echt een melkweg, maar in 't klein,
vorm ik met mijn bloempjes fijn
rond de voet der beukebomen.
Om mijn stengel, net als kronen,
uiterst fijne blaadjes tronen.
Wellust ben ik voor uw ogen.
Bang ben ik niet voor de dood:
eerst door 't sterven word ik groot,
dan pas spreidt mijn edel kruid
sterke geuren weeldrig uit.
Tooi uw huis met mijn festoen,
roer in wijn mijn geurig groen,
ongemerkt zal 'k wondren doen.

